

Гуменний Михайло
аспірант

Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА НА ОСНОВІ СТРАТЕГІЙ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У сучасних нестабільних економічних і політичних умовах розвитку України все більшу увагу з боку суб'єктів господарювання приділяється питанням розробки стратегії активізації науково-технологічного розвитку.

Стратегії інноваційного розвитку в організаціях промисловості собі за основну мету мають підвищення економічного рівня, розвиток інфраструктури організації. Наслідком реалізації інноваційної стратегії стає підтримка положення підприємства на ринку і рівня конкурентоспроможності. Специфіка розробки та реалізації стратегії в організаціях промисловості обумовлена тимчасовим фактором, комплексним характером, невизначеністю результату і високим рівнем ризику.

Інноваційний стиль підприємництва дозволяє не пристосовуватися до обмежень, а ефективно їх долати, розширюючи можливості бізнесу і підвищуючи його конкурентоспроможність. Мотиви успішної конкуренції припускають особливе ставлення до ризиків, що неминуче виникають через невизначеність зовнішнього середовища, суперечності в оцінці можливостей та дій інноваційних партнерів. З одного боку, ризики на шляху досягнення інноваційної мети знижують рівень мотивації. З іншого – можливі ризики генерують нові елементи мотиваційного механізму, зокрема: маркетинговий аналіз інформації про ринки інновацій, пропорційний розподіл ризиків між суб'єктами ринкових інновацій, страхування ризиків, конкурентна та корпоративна поведінка суб'єктів ринкових інновацій тощо [1, с. 80].

Основні напрямлення забезпечення фінансової діяльності організацій в сучасних економічних умовах повинні бути спрямовані на формування і підтримку основних параметрів фінансової рівноваги організацій в процесі їх стратегічного розвитку.

Стратегія інноваційного розвитку підприємства – це комплексна програма дій підприємства щодо реалізації його місії і цілей, заснована на постійному виявленні, відборі та реалізації необхідних інновацій для забезпечення його сталого розвитку на ринку [2, с. 14].

У загальному випадку стратегія інноваційного розвитку являє собою модель поведінки підприємства, втілення якої направлено на досягнення поставлених цілей на основі інновацій.

Комерційний аспект визначає інновацію як економічну необхідність, усвідомлену через потреби ринку. Слід зосередити увагу на двох моментах: «матеріалізація» інновації, винаходів і розробок у нові технічно досконаліші види промислової продукції, засоби і предмети праці, технології та організації виробництва і «комерціалізація», що перетворює їх на джерело доходу [3, с. 56].

У методологічному плані при розробці стратегічного управлінського рішення повинні враховуватися такі фактори, як: точне визначення мети рішення; залежність між метою управління та проблемами, що виникають; цінність і достовірність інформації, яку використовують при виробленні та здійсненні стратегічного управлінського рішення; виявлення кількісних і якісних характеристик рішення; оцінювання результатів ефективності прийнятого рішення та контроль його виконання; аналіз і врахування можливих негативних наслідків в суміжних сферах керованої системи при виконанні прийнятого управлінського рішення.

При формуванні стратегії рішення повинні прийматися з урахуванням тимчасових факторів, що обумовлює така найважливіша вимога до виконання, як своєчасність. Невиконання цієї вимоги може призвести до порушення зворотного зв'язку в механізмі управління. Фактор часу є визначальним в процесі організації трудових відносин, пов'язаних з прийняттям рішень в управлінні, і виставляє вимоги оперативного проходження виробничої та ринкової інформації, а також її обробки і аналізу.

Удосконалення методології та порядку формування стратегії інноваційного розвитку промислового підприємства нерозривно пов'язане з посиленням процесу управління і використанням досягнень інноваційного розвитку. Так наприклад, стратегія управління інноваційним розвитком полягає в тому, щоб концентрувати наявні матеріальні засоби і фінансові ресурси на основних напрямках обраної стратегії.

Виходячи з цього, керівництво підприємства зобов'язане визначати на конкретний часовий період асортиментний перелік продукції, що має важливе значення для промислового підприємства. Завдання по її створенню і освоєнню передбачаються і відображаються в стратегіях по напрямках виробничо-господарської діяльності.

У зв'язку з цим виникають проблеми диференціації різних стратегій за рівнями планування з урахуванням часу дії ключової стратегії. У загальній стратегії повинні відобразитися завдання з інноваційного розвитку підприємства і підрозділів в цілому. У проміжних стратегіях слід здійснювати деталізацію у вигляді показників, що характеризують інноваційний розвиток промислових підприємств, включно з освоєнням виробництва нових видів продукції і впровадження прогресивних технологій.

Тому деталізацію необхідно здійснювати по вертикалі зверху вниз, а в часовому аспекті – від довгострокових стратегічних планів до поточних. Крім того, комбінована стратегія повинна бути основою формування проміжних стратегій (виробничої, технічної, збутової, диверсифікаційної тощо) і розробки конкретних заходів, що забезпечують їх реалізацію.

Таким чином, інноваційна діяльність підприємства спрямована на пошук і реалізацію інновацій з метою розширення асортименту та підвищення якості продукції, вдосконалення технології й організації виробництва. А під стратегією інноваційного розвитку та інноваційною стратегією слід розуміти комплексну програму дій, метою якої є зміцнення позиції підприємства на ринку, посилення конкурентоспроможності підприємства, вдосконалення характеристик продукції, поліпшення показників фінансово-господарської діяльності за допомогою впровадження інновацій у виробництво, управління та інші сфери, процеси, операції.

Список використаних джерел

1. Бутов А. М. Сучасні тенденції розвитку системи управління інноваційною діяльністю підприємства. Економічний аналіз. 2011. Вип. 9. Ч. 2. С. 77-80.
2. Лютоева М. Д., Манохина Е. Э. Понятие инновации, инновационного развития и инновационной стратегии развития предприятия. Экономика и управление. 2018. № 2. С. 13-17.
3. Язлюк Б., Бутов А. Костецкий В. Теоретичні основи сутності й змісту інновацій та інноваційної діяльності. Галицький економічний вісник. 2012. № 6(39). С. 52-65.